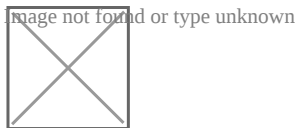

26 Δεκεμβρίου 2014

Τα κάλαντα των φονοκτονηθέντων

/ [Πεμπτουσία](#)

iosif2
Image not found or type unknown

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ ΤΩΝ ΦΟΝΟΚΤΟΝΗΘΕΝΤΩΝ

Ἦρθαν Χριστούγεννα

καὶ περιμένω νὰ μοῦ ποῦν τὰ Κάλαντα

παιδιά, πολλὰ παιδιά,

ἀπὸ τὸν ὄρθρο τῆς παραμονῆς ὥσμε τὸ βράδυ.

Νᾶρθουν στὴν πόρτα μου

ἀγόρια καὶ κορίτσια,

ξανθά, μελαχρινά,

φρόνιμα ἢ σκανδαλιάρικα,

καλλίφωνα ἢ παράφωνα,

έντροπαλὰ ἢ παρρησιασμένα,

γεμᾶτα φῶς στὸ πρόσωπο,

μὲ τρίγωνα στὰ χέρια, φουσαρμόνικες,

αὐλοὺς καὶ τουμπελέκια.

Νὰ ἔχουνε καὶ караβάκια ἄσπρα

μὲ γαλάζια ὕφαλα,
μὲ τὴν ἑλληνικὴ σημαία στὸ κατάρτι
καὶ τοῦ Ἀγίου Νικολάου τ' ὄνομα στὴν πλώρη,
νὰ ρίξω στὸ ἀμπάρι τους
ἀπλόχερα τὸ φιλοδώρημα
ποὺ τοὺς ἀξίζει.

Ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα τους
τὴ θεία Γέννηση τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀρχαίου,
τοῦ Παλαιοῦ τῶν Ἡμερῶν,
τοῦ Τρισαγίου.

Νὰ τραγουδήσουν γιὰ τὴ Βηθλεέμ,
τὸ Σπήλαιο, τὴ Φάτνη τῶν ἀλόγων,
γιὰ τοὺς Ποιμένες, γιὰ τοὺς Μάγους,
γιὰ τὸ ἀστέρι τὸ λαμπρὸ ποὺ τοὺς ὠδήγησε
χωρὶς νὰ λείψει ὥρα.

Νὰ καταγγείλουν τοῦ Ἡρώδη τὴ μαιφονία,
ποὺ ζαλισμένος ἀπὸ τὴ δοτὴ,
τὴν κακορίζικὴ του δόξα κι ἐξουσία,
διὰ Χριστὸν ὡς ἤκουσε ταραχτῆκε
κι ἀπὸ Ἡρώδης ἔγινε ὁ τάλας θηριώδης
κι ἔχυσε χεῖμαρρο ἀθώου αἵματος
νηπίων ὑπομάζιων καὶ θηλαζόντων,
νὰ παρασύρῃ ἐκεῖνο τὴ μεγάλη ἀπειλή,

νὰ καταπνίξη τ' ὄνομα τοῦ ἐν Βηθλεὲμ
τεχθέντος ἀνεπιθυμήτου Βασιλέως.

Περιμένω, τὰ παιδιὰ μας, περιμένω...

Κάπου-κάπου προβάλλουν ἕνα-δυό,
μοῦ λένε βιαστικὰ καὶ μὲ μισόλογα
δυὸ-τρεῖς στροφές ἀπὸ τὰ Κάλαντα
καὶ φεύγουν γιὰ νὰ πᾶνε παραπέρα.

Τὸ χαίρομαι, δὲ λέω, τὸ εὐχαριστιέμαι,
ἀφοῦ καὶ τὸ χαλάζι στὴν ἀναβροχιά
τὸ κάνεις χάζι.

Ὅμως ἐγὼ περίμενα κι ἄλλα παιδιὰ,
πολλὰ παιδιὰ, νὰ μὴν προφταίνω
νὰ σηκώνωμαι τὴν πόρτα νὰ ἀνοίγω.

Ποῦ εἶναι τὰ παιδιὰ;

Γιατί δὲ φάνηκαν;

Θυμήθηκα! Ὁ Ἡρώδης συνεχίζει
μὲ ὑπερωρίες στὶς μέρες μας τὸ φοβερὸ
ἀνοσιούργημά του.

Συγχρονισμένος, ἐπιστήμων, gentleman,

μὲ γάντια, μάσκες,

φάρμακα ἀμβλωθρίδια,

μὲ φόρμες τῶν γιατρῶν, νυστέρια,

κρανιοθραῦστες, ἐλκυστήρες

καὶ λογιῶν-λογιῶν λαβίδες,
ἀναιρεῖ μέσα στὰ μαιευτήρια
τὰ παιδιὰ ποὺ ἐγὼ περίμενα
νὰ ἔρθουν νὰ μοῦ ψάλουνε
τὰ Κάλαντα!

Μαρίες, Κατερίνες, Γιάννηδες,
Πέτροι, Εἰρήνες, Παναγιῶτες,
Χρῆστοι, Δημήτρηδες καὶ Νικολάκια,
Ἑλένες, Κωνσταντῖνοι, Γιώργηδες,
Δεσποῦλες, Φώτηδες καὶ Μανωλάκια,
Στέφανοι, Καλλιοπίτσες, Σωτηράκια,
ἄθῳα, ἀπειρόκακα κι ἀνυπεράσπιστα,
μισοδιαμορφωμένα μέσ' στὴ μήτρα
τοσοδούλικά παιδάκια,
ψυχὲς ἀκέριες, ἔκτυπα τοῦ Θεοῦ Βρέφους,
γίνανε κομμάτια,
πεταχτήκαν σ' ἀποτεφρωτήρια, ἐχάθηκαν,
μ' ἓνα: «Γιατί;» κι ἓνα παράπονο καυτὸ
δίχως ἀπάντηση, πυροσιδεροσφράγιστο
στῆς τρυφερῆς ψυχίτσας τους τὰ μάτια!
Καὶ ὅπως ἄραια καὶ ποῦ
χτυπάει τὴν πόρτα μου κάποιο παιδὶ
ποὺ ἐκατάφερε νὰ γεννηθῇ στὸν κόσμον μας

καὶ μοῦ προτείνει: -Νὰ τὰ ποῦμε;
-Πέστα! τοῦ λέω, νὰ σὲ χαρῶ!
Πέστα καὶ γιὰ ν' ἀκούσω τὴ φωνή,
τὸ αἶμα ποὺ βοᾷ,
τῶν ἄλλων ποὺ δὲν θᾶρθουν!
Τῶν «ἄλλων», τῶν πολλῶν,
τῶν ἀμβλωθέντων Ἑλληνόπουλων,
τῶν μικραγγέλων ποὺ φονοκτονήθηκαν.
Πέστα! ν' ἀκούσω ἀπ'τὸ δικό σου στόμα
τὶς μυριάδες τ'ἄλλα μου παιδιὰ
-μιὰ Πάτρα ὀλάκερη χάνεται κάθε χρόνο!-
τὰ παρ' ὀλίγον Ἑλληνόπουλα,
τὰ παρὰ κάτι Χριστιανόπουλα,
ποὺ ἀπὸ πολὺ μακριὰ κοιτάζουνε λαχταρισμένα
τὸν Ἥλιο ν' ἀνατέλλῃ ἐν σπαργάνοις!
Κλαῖε, Ραχήλ! Νιόβη, θρήνει!
Στηθοκοπιέστε, μάννες!
Τίλλετε τὶς τρίχες σας!
Ἑσύ, χαρά μου, πέστα!
Πέστα καὶ ξαναπέστα!...
Πειραιεύς, 20-12-14